

Mielemme maailma on ajatustemme kehto, jossa määrittelemme ajatusten suuntaa ja suhtautumisiamme ympäröivää maailmaa kohtaan. Mieli on asennetta sydämessämme, ja elämämme hedelmät kertovat totuutta siitä, mitä todellisuudessa sisimmässä olemme.

Raamatun sana kehottaa meitä: "Olkoon teillä **Kristuksen mieli.**" (Fil.2:5, 1.Piet.4:1) - Millaisena tunneimme Hänet ja Hänen mielensä? Millainen Hän todellisuudessa oli? Joitain piirteitä voimme varmasti liittää Jeesukseen, kuten *lempeys, viisaus, järkevyyys, elämänmyönteisyys, hyväntahtoisuus, kuuliaisuus, aitous, armahtavaisuus ja inho farisealaisuutta kohtaan.* Sen aikaiset uskonnolliset johtajathan olivat ajautuneet asioiden ylläpitämiseen, niiden esittelemisiin ja omahyväiseen ylpeyteensä - sen sijaan, että olisivat rakastaneet, välittäneet ja armahtaneet ja olleet kiinnostuneita Jumalan tahdosta.

Jeesuksen suhtautuminen syntisiin ja tuomittuihin oli ihailtavaa. Toisten ollessa valmiina kivittämään itse teosta kiinni saamiaan ihmisiä, Jeesus tahtoi armahtaa! Hän päästi heidät menemään, sanoen; "*mene, äläkä täst' edes syntiä tee.*" Vaikka Hän inhosi fariseusten oppia ja heidän tapojaan käsitellä asioita, Hän saattoi olla läheisesti tekemisissä syntisen kanssa. Tästä voimme lukea koskettava kertomuksen, kuinka Hän ei erään kerran ajanut syntistä naista luotaan pois.

"*Eräs fariseus kutsui Jeesuksen luokseen aterialle. Hän meni fariseuksen taloon ja asettui ruokapöytään. Siinä kaupungissa oli syntisesti elävä nainen. Kun hän sai tietää Jeesuksen olevan aterialla fariseuksen talossa, hän toi alabasteripullon täynnä hajuvoidetta ja asettui hänen taakseen hänen jalkojensa luo. Hän itki ja rupesi kastelamaan hänen jalkojaan kyyneliillään, kuivasi ne päänsä hiuksilla, suuteli hänen jalkojaan ja voiteli ne hajuvoiteella. Kun fariseus, joka oli kutsunut Jeesuksen, näki sen, hän*

ajatteli mielessään: "Jos tämä olisi profeetta, hän tietäisi, kuka ja millainen on tuo nainen, joka koskee häneen, että hän on syntinen." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Simon, minulla on jotakin sanottavaa sinulle." Hän virkoi:

"Opettaja, puhu." Jeesus sanoi: "Lainantajalla oli kaksi velallista. Toinen oli velkaa 500 denaria, toinen 50. Kun heillä ei ollut, millä maksaa, hän antoi molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?" Simon vastasi: "Luullakseni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi." Jeesus sanoi hänelle: "Oikein sinä ratkaisit." Naiseen kääntyen hän sanoi Simonille: "Näetkö tämän naisen? Minä tuloin taloosi. Sinä et antanut vettä jaloilleni, mutta tämä on kastellut jalkani kyyneliillään ja kuivannut ne hiuksillaan. Sinä et antanut minulle suudelmia, mutta tämä ei ole lakannut suutelemasta jalkojani siitä saakka, kun tänne tuloin. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta tämä on voidellut jalkani hajuvoiteella. Siksi sanonkin sinulle: hän on saanut monet syntinsä anteeksi - hänhän osoitti paljon rakkautta. Jolle taas annetaan vähän anteeksi, hän rakastaa vähän." Jeesus sanoi naiselle: "Sinun syntisi on annettu anteeksi." Ateriakumppanit ajattelivat mielessään: "Kuka on tuo mies, joka synnitkin antaa anteeksi?" Jeesus sanoi naiselle: "Uskosi on sinut pelastanut. Mene rauhaan."

Luuk.7:36-50[*JKR]

Miten voisimme omaksua Jeesuksen luonnetta ja tapaa käsitellä asioita? - On luettava Sanaa avoimin mielin, ilman ennakkokäsityksiä ja uskonnollisia fraaseja. On käsitettävä todellisia tilanteita, missä Hän eli ja kohtasi erilaisia ihmisiä. Meidän tulee "*oppia Hänestä.*" - Kohdatessaan pyhänä, synnitömänä, vanhurskaana ja tiettyihin säädöksiin pitäytyvänä - syntien taakoittamia ihmisiä - eivät Hänen oppinsa ja Jumalsuhteensa horjuneet.

Erään kerran menin kaverini kanssa paikalliseen bubiin, ostimme lasilliset limsaa, ja menimme istumaan sinne, missä syntisen alkoholin väärinkäyttäjät turmeltuneessa mielessään istuivat. Jäljestäpäin mieleeni tuli ajatus, "*entäpä, jos joku uskovainen olisi nähnyt meidät siellä?*" - Tuo hurskasteleva ajatus-

malli olisi tuskin noussut Jeesuksen mieleen! Hän ei välittänyt hurskasteleista, vaan elämän todellisuudesta yksilöihmistien kohdalla. Hän uskalsi laittaa itsensä likoon, kohdatakseen ihmisen, jota toiset inhosivat! Aina näin toimiessa, olen havainnut, että juuri sillä *rääkättyllä ihmisellä* voi olla hyvin kaunis sielu, elämän kaipuu ja sellaisia syvyyksiä, joita *hurskastelevalta "pyhiltä"* ei löydy. Heidän kohtaamisessaan saattaa oppia näkemään elämää laajemmin ja aidommin.

Millainen lukko ja kahle onkaan **omahyväinen hurskastele!** Niin paljon se rajoittaa elämää ja ystäväpiiriä, että lopulta saattaa jäädä aivan yksin hurskastelelunsa kanssa - kaikista ihmisistä löytyessä vikoja ja erheitä. Hurskasteleva saattaa olla kovin inhottava ja kiero toisia ihmisiä kohtaan. Sellainen sammuttaa myös tulen ja Hengen seurakunnasta, lähipiiristä ja kaikista kohtaamisista. Jospa sen sijaan *olisimme ylpeitä Jeesuksesta*, rakastaisimme Häntä ja oppisimme kohtaamaan Hänen tavallaan toinen toistamme! Se vaatii jatkuvaa valvomista, sillä ihmismieli on heikko ja taipuvainen kaikkeen pahuuteen omahyväisyydessään. Tahtoessamme kasvaa Kristuksen kaltaisuuteen, pitänee paikkansa seuraava ajatus:

"Jos ihminen haluaa toimissaan muistuttaa Jumalaa, joka on näkymätön, tulee hyvät teot tehdä ilman huomatuksi tulemisen halua ja ylpeyttä" - (J. Juteini)

Nöyryys ja hiljaisuus kuvastavat siis osaltaan Jeesuksen mielenlaatua. Ei Hän tehnyt itsestään suurempaa numeroa, mitä oli, vaan alentui elämään Jumalan Poikana meidän syntisten ihmisten keskellä. Hänen kuuliaisuudestaan saamme mekin iankaikkisen elämän - onhan Hän kuollut edestämme, voittaen synnin ja pahan vallan.

"*Ottakaa Minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä Minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltä. Niin te saatte levon sielullenne. Minun ikeeni on näet sopiva, ja Minun kuormanani on kevyt.*" Matt.11:29-30[*JKR]

